

A rövidesen bekövetkező válság

Hatalmas válság előtt áll Isten népe és a világ is, a történelem legnagyobb jelentőségű következményekkel járó küzdelme előtt. Azok az események, amelyek közeledéséről a jövődőlés Lelkének tekintélye alapján több mint negyven éve tudunk, most a szemünk előtt játszódnak le. Máris alkotmánymódosításra sürgetik a nemzet törvényhozóit, hogy korlátozzák a lelkiismeret szabadságát. A vasárnap törvénybe iktatása a nemzet érdeklődésének homlokterébe került, országos jelentőségűvé vált. Jól tudjuk, mi lesz ennek a következménye. Felkészültünk-e rá, megbízhatóan végeztük-e a kötelességünket, amelyet Isten ránk bízott: hogy figyelmeztessük az embereket a mindannyiunkra leselkedő veszélyre? {5T 711.3}

Sokan vannak, még a vasárnap kötelezővé tételének mozgalmában részt vevők között is, akik nem látják előre, mi is lesz e törekvés következménye. Nem döbbsenek rá, hogy a vallásszabadság ellen küzdenek. Sokan soha meg nem értették a Biblia szombatjának kívánalmait, sem a vasárnap intézményének hamis alapzatát. A vallásos törvényhozást sürgető bármelyik mozgalom valójában engedmény a pápaságnak, amely pedig annyi század óta szívósan küzd a lelkiismeret szabadsága ellen. A vasárnapünneplés mint keresztény intézmény a „gonoszság titkának” (II. Thessz. 2:6) köszönheti létrejöttét. A vasárnap kötelezővé tétele azoknak az elveknek a tényleges elismerése lesz, amelyek a pápaság sarokkövei. Amikor nemzetünk elárulja kormányzata elveit, mert elfogadja a vasárnap törvényét, akkor a protestantizmus kezét fog a pápasággal. Nem lesz ez más, mint új élet lehelése abba az önkényuralomba, amely régóta mohón lesi az alkalmat, hogy tetteles elnyomást zúdítsa ránk. {5T 711.4}

Amikor teljesen kifejlődik a „Nemzeti Megújulás” mozgalma, és gyakorolni fogja a vallásos törvényhozás hatalmát, az elmúlt korokban uralkodó türelmetlenséget és elnyomást ismétli majd meg. A régi korokban emberek zsinatai sajátították ki maguknak az istenség előjogát, elnyomó hatalmuk súlyával zúzták szét a lelkiismeret szabadságát. Börtön, száműzetés és halál várt azokra, akik nem engedelmessé váltak a parancsaiknak. Ha újra hatalomra juttatják a pápaságot vagy annak elveit, akkor az üldözés tüzeit élesztik újjá azok ellen, akik nem hajlandók feláldozni lelkiismeretüket, sem az igazságot a népszerű tévedések kedvéért. Ez a gonosz veszedelem most elérkezett a megvalósulás fordulópontjához. {5T 712.1}

Isten világossága még jókor rámutatott az előttünk álló veszélyekre. Hogyan állhatunk meg mégis Isten előtt, ha ennek ellenére elhanyagoljuk, hogy minden erőnkkel az emberek elé tárjuk a veszélyeket? Megelégedhetünk-e azzal, hogy nem figyelmeztetjük őket erre a következményekkel terhes kérdésre? {5T 712.2}

Hosszas küzdelem áll előttünk, a bebörtönzés, vagyonvesztés, de még a halál kockázatával is, hogy megvédelmezzük Isten törvényét, melyet az emberek törvényei hatályon kívül helyeztek. Valláspolitikai megfontolások fogják ösztönözni a behódolást, a béke és összhang kedvéért, s akadnak majd olyanok, akik a Szentírás alapján ösztönöznek erre: „Mindenki vesse alá magát a felettes hatalomnak... Nincs ugyanis hatalom, csak az Istentől.” {5T 712.3}

De milyen utat is követtek Isten szolgálói az elmúlt korokban? Amikor a feltámadás után a tanítványok hirdetni kezdték Krisztust és a keresztre feszítést, a hatóságok eltiltották őket. „Erre Péter és János így válaszoltak: magatok ítéltétek meg, helyes volna-e inkább rátok hallgatni, mint az Istenre? Mi nem hallgathatunk arról, amit láttunk és hallottunk.” (Ap. csel. 4:19–20) S tovább folytatták a Krisztus által való üdvösség jó hírének hirdetését, és Isten hatalma tanúskodott az üzenet mellett. Betegek gyógyultak meg és ezrek csatlakoztak a gyülekezethez. „De a főpapot és környezetét – vagyis a sadduceusok pártját – féltékenység fogta el. Lefogták tehát az apostolokat és nyilvánosan börtönbe vetették őket.” (Ap. csel. 5:17–18) {5T 713.1}

De a menny Istene, a világegyetem mindenható kormányzója a maga kezébe vette az ügyet, mert emberek támadtak ügye ellen. Félreérthetetlenül tudtukra adta, hogy van uralkodó az emberek felett, kinek tekintélyét tisztelniük kell. Éjjel az Úr elküldte angyalát, hogy nyissa meg a börtön ajtaját, és vezesse ki a két férfit, akikre munkáját bízta. A fejedelmek ugyan azt parancsolták, hogy „ne tanítsanak Jézus nevében”, de az Isten küldte mennyei hírnök mást kötött a lelkükre: „Menjetek, álljatok ki és hirdessétek a népnek a templomban az erről az életről szóló tanítást.” (Ap. csel. 4:18; 5:20) {5T 713.2}

Akik a pápaság vasárnapjának megtartására akarják kényszeríteni az embereket, és arra, hogy lábbal tapossák

Isten tekintélyét, azok az apostolok napjainak zsidó vezetőihez hasonlóan járnak el. Amikor a föld uralkodói szembeszegezik törvényeiket a legfőbb uralkodó törvényeivel, Isten alattvalói hűségesegek fognak maradni az Úrhoz. {5T 713.3}

Népünk nem teljesítette az Isten által rábízott kötelességet. Nem készültünk fel a nehézségekre, amelyeket a vasárnapotörvény beiktatása zúdít majd ránk. Ha felismerjük a közelgő veszély jeleit, kötelességünk a tettek mezejére lépni. Senki ne üljön nyugodtan a rosszra várva, azzal csitítva magát, hogy a munkának úgylis haladnia kell, mert a jövődőlés előre megmondta, másrészt pedig, hogy az Úr majd úgylis megóvjva népét. Nem teljesítjük Isten akaratát, ha csöndben ülünk, s ujjunkat sem mozdítjuk a lelkiismeret szabadságának megóvásáért. Szálljanak buzgó imák az ég felé, hogy késlekedjék a veszedelem, amíg befejezzük a munkát, amelyet sokáig elhanyagoltunk. Imádkozzunk a lehető legbuzgóbban, majd pedig dolgozzunk imánknek megfelelően. Úgy tűnhet, hogy az ellenfél diadalmaskodik, a hamisság elsöpri az igazságot, s veszedelemben sodródik a nép, amely fölé Isten kiterjesztette pajzsát, és az az ország, mely valamikor menedéket adott Isten elnyomott lelkiismeretű szolgálóinak és igazsága védelmezőinek. Isten azt akarja, hogy emlékezzünk a múltira, amikor oly sokszor védte meg népét az ellenségtől. Amikor már nem látszik lehetőség arra, hogy Sátán ügyködésai elől meneküljenek, Isten mindig akkor nyilvánítja ki a hatalmát. Az ember végszükséglete Isten alkalmá: az Úr talán halasztást engedélyez népének, hogy felébredjenek és előragyogtassák világosságukat. Ha tíz igaz ember megóvta volna a síkság gonosz városait, akkor az is lehetséges, hogy népének buzgó imája visszatartja majd azok igyekezetét, akik semmissé tennék Isten törvényét. Alázzuk meg magunkat mélyen Isten előtt, meneküljünk a kegyelem trónjához, kérjük hatalmas erejének kinyilvánítását. {5T 713.4}

Ha népünk továbbra is fásult marad, Isten nem tudja kitölteni rájuk a Lelkét. Isten népe nem készült fel arra, hogy együttműködjenek vele. Nem döbbsentek rá a fenyegető helyzetre, s nincsenek tudatában a veszélynek. Ismernünk kellene, mint soha még, az éberség és együttes tettek szükségét. {5T 714.1}

Isten népe nem látja a harmadik angyal különleges feladatának fontosságát. Isten szándéka az volt, hogy népe eddigre már sokkal fejlettebb legyen, mint amilyen. Most, amikor már a tettek mezejére kellene lépniük, előbb még fel kell készülniük. Amikor a „Nemzeti Megújulás” sürgetni kezdte ezeket a vallásszabadság korlátozását célzó lépéseket, vezetőinknek készen kellett volna állniuk, és serény igyekezettel ellensúlyozni ezeket a törekvéseket. Nincs rendjén az, hogy visszatartották népüktől Isten világosságát – magát a jelenvaló igazságot, amire ebben az időben szükség van. A harmadik angyal üzenetét hirdető lelkészek egy része nem érti, miből is áll az üzenet. Annyira kevés fontosságot tulajdonítottak a „Nemzeti Megújulás” mozgalmának, hogy nem is tartották szükségesnek felfigyelni arra. Sőt, úgy gondolták, hogy ezzel csak az olyan kérdésekre pazarolnának időt, melyeknek semmi közük a harmadik angyal üzenetéhez. Bocsássá meg testvéreinknek az Úr, hogy így értelmezik a jelen sürgős üzenetét. {5T 714.2}

Fel kell ráznunk népünket a jelen veszélyére. Az őrállók alszanak. Éveket vesztettünk. A főbb őrállók érezzék át a vigyázás sürgető szükségét, nehogy elmulasszák a válság felismerésére kapott lehetőségeiket. {5T 715.1}

Ha a területek vezetői nem fogadják most el Isten számunkra küldött üzeneteit, nem sorakoznak fel a tettek mezejére, nagy-nagy veszteség fogja érni a gyülekezeteket. Ha az őrálló – fegyvert látva közeledni – határozott hangot hallat harsonáján, a nép, végig a vonalon, visszhangozni fogja a figyelmeztetést, s mindenkinek marad ideje felkészülni a küzdelemre. A vezető azonban túl gyakran tétovázik, mintha mondaná: „Ne hamarkodjunk el a dolgokat. Talán tévedés az egész. Kerüljük a vaklármat.” A bizonytalankodásra és habozásra azt kiáltják: „Béke és biztonság! Ne idegeskedjeteK, ne rémüldözzeteK! Nagyon is felfújják a vallásos alkotmánymódosítás kérdését. Ez az izgatás majd szépen magától elül.” Ezzel lényegében tagadja Isten üzenetét. S a figyelmeztetés, mely arra volt hivatva, hogy felrázza a gyülekezeteket, nem végzi el küldetését. Nem riog határozottan az őrállók harsonája, ezért a nép sem készül fel a viadalra. Az őrálló vigyázzon, nehogy habozása és halogatása miatt emberek vesszenek el, mert vérüket az ő kezéből kérik számon. {5T 715.2}

Hosszú évek óta várjuk, hogy vasárnapotörvényt hozzanak országunkban. S most, amikor a mozgalom a sarkunkban van, feltesszük a kérdést: Népünk megteszi-e kötelességét ez ügyben? Segítünk-e most magasra emelni a zászlót? Csatasorba állítani azokat, akik szívükön viselik a vallásos jogokat és kiváltságokat. Rohamosan közeleg az idő, amikor majd az elnyomás kezét érzik magukra nehezeden mindazok, akik inkább Isten akaratának engedelmeskednek, mint az embereknek. Gyalázatot hozunk-e majd akkor Istenre, mivel

hallgatunk, míg az emberek lábbal tapossák szent parancsait. {5T 716.1}

A protestáns világ viselkedésével Rómának tesz engedményeket, mi azonban ébredjünk fel, s értsük meg a helyzetet. Helyes megvilágításban kell látnunk az előttünk álló küzdelmet. Az őrállók emeljék fel hangjukat, és hirdessék a mai időkhöz szóló igazság üzenetét. Mutassuk meg az embereknek, hogy meddig jutottunk el a jövődőlés történelmében, s próbáljuk felrázni bennük az igaz protestantizmus lelkületét. Döbentsük rá a világot annak tudatára, hogy mily igen becsesek is a vallásszabadság régóta élvezett kiváltságai. {5T 716.2}

Az Úr ébredésre szólít, mert a vég közel. A mennyei udvarokban minden óra a ténykedés ideje, hogy olyan népet készítsenek fel a Földön, amely megteszi kötelességét a sorsdöntő záróeseményekben, melyek rövidesen bekövetkeznek. A most múltó percek, amelyeket oly kevésbé értékelünk, ezek a percek döntik el sorsunkat, vagy az örök életre, vagy az örök halálra. Kiejtett szavunk, ma végzett munkánk, hirdetésünk üzenetünk lelkülete éltető illat lesz, vagy pedig a halál lehelete. {5T 716.3}

Testvéreim, eszetekbe veszitek-e, hogy üdvösségünk, de mások sorsa is, azokon az előkészületeken múlik, melyeket most teszünk az előttünk álló megpróbáltatásokra? Eléggé lüktető, élettől duzzadó-e az odaadásod, istenfélelmed, buzgalmad, hogy helyt állj majd a rád zúduló támadásokban? Ha valaha is Isten szólt a számból, eljön az az idő, amikor tanácsok elé hurcolnak titeket, hogy szigorúan megbírálják az általatok vallott igazság mindmegannyi pontját. Az időt, amit most sokan csak elfecsérelnek, fel kellene használnunk az Isten adta megbízatásra, és arra, hogy felkészüljünk a közelgő válságra. {5T 716.4}

Isten igazi népének ma jobban kellene tisztelnie és szeretnie Isten törvényét, mint valaha. Halaszthatatlanul szükséges, hogy minden hívő gondolkodásába és szívébe belevéssük Krisztus utasítását; férfiakéba, nőkébe, fiatalokéba és gyermekekébe: „Kutassátok az Írásokat.” (Jn. 5:39) Tanulmányozd a Bibliádat, mint még soha. Ha nem emelkedsz magasabb, szentebb vallásos életre, akkor nem állsz majd készen, amikor az Úr megjelenik. Mivel nagy világosságot adott, Isten elvárja népétől az azzal arányos buzgalmat, gyümölcsözést és odaadást. Több lelkiségre, mélyebb odaszentelődésre s olyan buzgalomra van most szükség, mint amelyet még sohasem értünk el. Töltsünk sok időt imával, hogy tisztára mossuk és kifehérsítsük ruhánkat a Bárány vérében. {5T 717.1}

Kérjük most különösen és rendíthetetlen hittel Isten kegyelmét és hatalmát népe számára! Nem hisszük, hogy már elérkezett volna az idő, amikor Isten eltűrné szabadságunk teljes korlátozását. A próféta kijelenti: „Négy angyalt láttam, amint a föld négy sarkán állt, és feltartóztatta a föld négy szelét, hogy ne fújjon a földön, sem a tengeren, és semmiféle fán.” S másik angyal érkezett keletről, aki így kiáltott a négy angyalnak: „Ne ártsatok a földnek, se a tengernek, se a fáknak, míg meg nem jelöljük Isten szolgáinak homlokát.” (Jel. 7:1-3) Ez határozza meg jelenlegi kötelességünket. Súlyos felelősség nyugszik férfiakon és nőkön szerte az országban. Imában kérjük Istent, hogy tartsa vissza a gonoszság felhőit, s adjon még néhány év kegyelmi időt a Mester munkájának végzésére. Kiáltsunk Istenhez, hogy az angyalok tartsák vissza a négy szelet, míg hittérítőket küldünk a világ minden részébe, és hirdetjük a figyelmeztetést az Úr törvénye iránti engedetlenségről. {5T 717.2}

***** {5T 718}